

Kratka Dnevna Zgodba

W. PERZYNSKI:

KNJIGE S PISATELJEVIM PODPISOM

Umil se je, obril, nadišvil in se praznje oblekel: pisatelj Golski je bil pripravljen, da odide po pošti. Ob 4. popoldne je moral biti v knjigarni, da bo tam ljudem, ki bodo kupovali njegova dela, pisal posvetila z lastnoročnim podpisom, kakor je to predpisovala dnevna moda, ki je bila iz Pariza zašla tudi v Varšavo.

Razen Golskega so bili tadan navzoči v knjigarni tudi drugi pisatelji. Golski se je bil pravočasno pobrigal, da pred svojimi tovariši ne bi bil ostranjen. Ves teder je bil obiskoval svoje tete, neakinja in druge sorodnike, bil z njimi silno ljubezniv, grdil vlado, in jih silil, naj mu obljubijo, da bodo prišli v knjigarno in kupili kako njegovo knjigo. Tako si je zagotovil do štirideset kupovalcev; ker pa ni prevzel zaupal človeškimi obljubami, je z gotovostjo računal samo na 25 do 30 oseb. To število vsega kakor ne bi dokazovalo, da ga ljudje tolikanj bere, kakor na primer kakega svetovnega pisatelja, bi pa vendar zadostovalo, da bo v tekni častno obital.

Najmočnejši vtis pa bi morala povzročiti ugotovitev, da ga bere v varšavskih delavskih krogih. V ta namen je žena Golskega vsak dan vabila svojo mlado služkinjo. "Marinja, vstopila boš in se ponasala, kakor da gospoda sploh ne poznaš."

"Vem, milostljiva, to te mi že stokrat povedali," je nestropno odvrnila Marinja. "Torej, kako boš vstopila?" "Marinja se je vmila do kuhinjskih vrat in napravila, kakor da vstopa v knjigarno. Gospa Golska je bila navdušena.

"Prav dobro. Izvrstno! — To dekle ima v resnici igralški talent."

Golski pokima z glavo. "A kaj boš rekla?"

Marinja zdrdra v eni rapi "Prosim novo knjigo gospoda Golskega. To so krasne stvari; ne morem spati, ne ječi, ampak bi samo brala, brala, dokler ne pridem do konec. A potem začnem zopet od kraja. S kmetov sem, a ako pride zima, se shajajo ljudje, zdaj pri tem, zdaj pri drugem in hero po cele noči knjiže gospoda Golskega. Zdaj mi je moja milostljiva dala denar za obleko, a jaz pravi: raje si kupim kako knjigo, ki jo je napisal gospod Golski."

Marinja je bila svojeglava in histerična, a je hitro dojenala. Zato je Golski upal, da bo svo-

jo vlogo odigrala, ter je veseli pričakoval velikega uspeha. "Popokali bodo od zavisti," je pomislil na svoje tovariše. V knjigarni ni bilo take guječe, kakor je bil Golski upal. Nezaupno je opazoval njegove tovariše, ter skušal uganiti, ali so to zares nezna-ljudje ali pa je vse samo prirejeno. Postajal je čimdalje bolj živčen, ker so ga nio-govi sorodniki pustili na cedi-la.

Ko je tako čakal že dobro uro, je slednjič prišla neka nje-gova stara teta. A ko je zagledala svojega nečaka med književniki, jo je prevzel tak ponos, da je pozabila na vsa vprašanja in začela praviti vsakomur, naj jo je hotel poslušati ali ne, da je Golski njen nečak. Le-ta bi bil pa skoroda dobil živčni napad.

Malo kasneje se mu je usoda oddolžila. Prišla je elegantna, jako lepa gospodična, ki je v resnici ni poznal, in ga prosila za podpis. Z drhtečo roko je zapisal Golski svoje ime. Gospodična se mu smeljljavo zahvali.

"Prosil bi, da se mi knjiga pošlje, ker zdaj ne grem domov, a bilo bi mi perodno, če bi jo morala nositi s seboj."

"Seveda, seveda," je hitro Golski in se klanjal.

In ves negotov je vprašal knjižarnarja: "Ali treba, da jo nesem sam?" "Ne ne," se je nasmešnil knjižarnar. "Gospodje pisatelji dajo samo podpise. Ni jim treba knjig tudi raznašati."

Zopet je potekla cela ura. Golski je čedalje bolj vznemirjen pogledoval na vrata. Minilo ga je vse znanje v sorodnike in prijatelje. Marinja je bila še njegov edini up. Pa tudi nje ni bilo. A morala bi bila priti že ob pol šestih."

"Teja ne razumem," je mir-miral in neprestano pogledoval na uro.

Zdajci meklo zaloputi vrata tako močno, da so vsa stekla v oknih zažvenketala. Vsi pogledi so se uprli proti vratom. Golski je zagledal Marinja. Obraz ji je bil zaripel, oči so ji žarele kakor furiji. Ustavila se je sredi trgovine, o-stro oščinila s pogledom vse navzoče in opazivši Golskega, navalila nanj, preden se je zavedel, liki ludournik:

"Teja pasjega življenja mi je že dosti, da veste! Stopila sem v službo za kuharico, ne pa, da bi bila dekle za vse. A

milostljiva ne sme govoriti, da znanjkujeta sladkor in maslo. Sama krade in skriva, potem bo pa služkinja kriva, to itak že visi v vasi vedo. In kar ste me naučili, da naj rečem, in kupim vašo knjigo, tega nalašč nočem. Nočem in nočem! Tu-li knjigo ne kupim. Tu imate svoj piškavi denar!"

In razsrjena Marinja vrže srebrni petdesetak na štacunsko mizo.

NAJNEVARNEJŠI ZLOČINEC FRANCIJE POD KLJUČEM

Pariski listi pišejo z dne 29. junija:

Francoska policija je s sodelovanjem 200 močno oboroženih policijskih uradnikov 1. oklopnega avtomobila in z napravami za solzni plin končno le spravila pod ključ najhoblj nevarnega zločincev vse Francije. Še je v psemim drzni napad na tovorni vlak s proge iz Pariza v Marseille, ki ga je lani 23. sept. izvedla 16 članska roparska tolpa in kjer so naropali razen draguljev tudi 168 palic zlata, ki so tehtale 200 kg. Kmalu po ropu se je posrečilo policiji prijeli 7 zločincev. Nekega drugega člana tolpe, Atilla Desija, ki je bil nekakšen vodja tega ropu, so nedavno, do smrti okblane, potegnili iz reke Seine. Dognali so, da sta ostala dva roparja umorila Desija. Hkrati pa se je tako našla sled za poglavarjem roparjev, ki je bil neki Avgust Mela, katerega so zdaj tudi zares prijeli.

Policiji je prišlo na ušesa, da je neki bivši kaznjeneec kupil blizu Pariza zapuščeno posestvo, kjer je skrival Mela in še druge sumljive ljudi. Vendar se posestvu niso mogli približati, ne da bi izzvali sumnje, sa so zločinci imeli na sosednjem mlinu moč in dan stražo. Mimo tega je krdelo hudih psov ogražalo slehernega, ki bi se bil približal. Ko so pa dognali, da je Mela na tisti kmetiji, je skrivališče roparjev pri Lamorlayu že zjutraj zaruna dalec na okrog obkolilo 200 do zob oboroženih policistov. Mirno tega je imela policija pripravljena še dva tovorna avtomobila in aparate za povzročanje solz; pričujoč je bil tudi policijski komisar v posebnem oklopnem avtomobilu.

Zanesljivi in drzni uradniki, ki so jih bili v ta namen izbrali, so se previdno, v varstvu oklopov zoper krogle, bližali kmetiji. Kakor so se bili, žal,

že prej bali, je policijo opazil čuvaj, tolovajev.

Jean K. O'Connor, bivši kaznjeneec, ki je bil najel kmetijo, jim je bil z navidezno osuplostjo stopil nasproti in je skušal zadržati uradnike z različnimi vprašanji. Medtem je policija opazila, kako je neki moški v nočni obleki skočil skozi okno iz hiše in je hotel pobegniti. Policisti so planili za njim. Ko je ta videl, da je obkoljen, se je v hipu okrenil in hotel streljati. A policisti so bili bolj urni. Težko ranjen se je Melo zgrudil na tla. Še preden je mogel ustreliti.

Avgust Mela je 42 let star. Leta 1935 je napadel letališče v Lyonu in je ondi umoril nekega uradnika. Leta 1937 je zagrešil roparski napad na blagajnika v Aix-le-Provenci in ena denarnega pismonoša v Marseillu. Vsega skupaj je obdolžen sedmih roparskih napadov s p oskusnimi umori.

Ljubezen na ladji

Miss Mary Paterkonova, mlada tajnica iz Londona, se je vračala s počitniškega potovanja v Kanado. Na parniku se je seznanila s Sidneyem Ranicearom, bogatim kanadskim rejcem srebrnih lisic, ki je potoval na počitnice v London.

Mr. Ranicear se je na mestu zaljubil v mično tajnico in ji je že prvi dan predlagal poroko. Bil je tako nestrpen, da ni mogel čakati niti na prihod v London. Tako je opravil kapitan poroko na parniku ob navzočnosti mnogih potnikov in Paterkonova je bila najrenejša žena na svetu. Ko je parnik pristal v Liverpoolu, pa je zanimala iskala svojega moža. Že pred njo se je bil izkreal in je odlejl izginil brez sledu. Mlada žena išče sedaj svojo

ubeglo srečo, kajti v brzini dogodkov je bila pozabila vprašati moža celo za njegov naslov. Mož pa se je bil gotovo skesal svojega prenaplega sklepa in se mu je zazdelo potrebno, da izgine po "francosko".

Ta čas iščejo oblasti po vsej Angliji Mr. Ranicearja kajti če se je zakona naveličal že po treh dneh, vendar ne gre, da bi pustil svojo ženo, ki je padla iz oblakov, kar tako na zemlji; temveč bo moral poskrbeti za alimente.

IZ STANOVANJA BI BIL MORAL

V francoskem mestu Caen se je neki hišni gospodar že dolgo časa jezil, ker mu njegov najemnik ni plačal niti pare

za stanovanje. Zdaj bi ga naj bila sodnija vrgla na cesto.

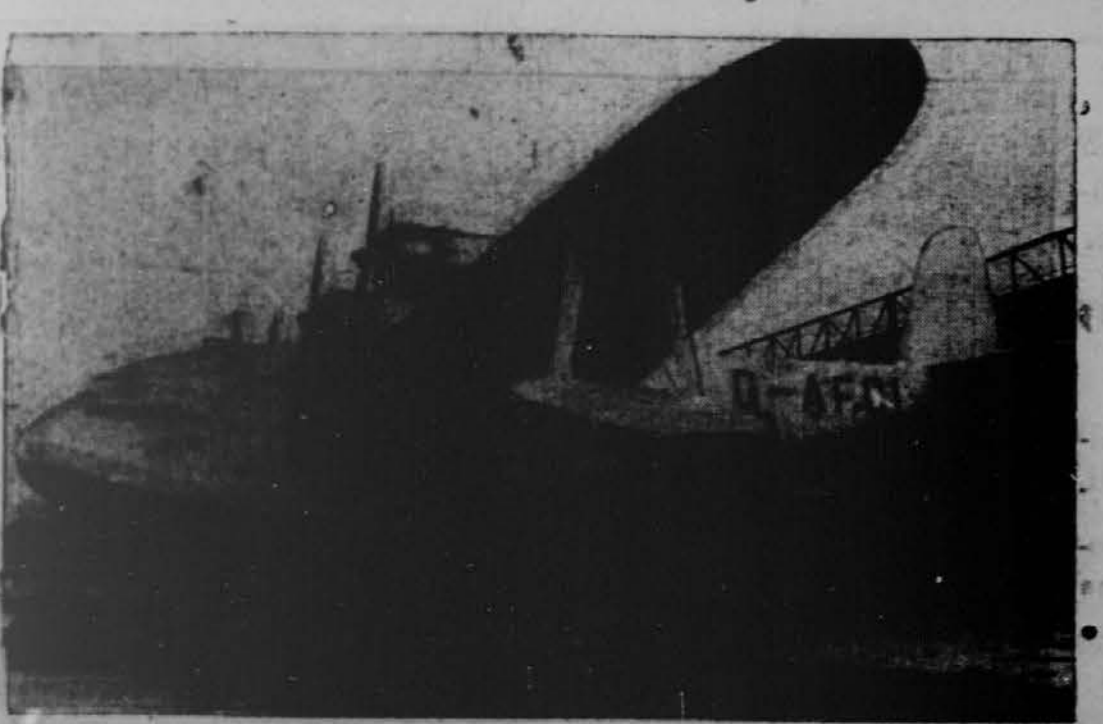
Stanovanje je bilo zaklenjeno. A s pomočjo ključavničarja so le v drli vanj. Pa so našli v postelji okostnjak. Že 18 mesecev je bil najemnik mrtev, ne da bi ga bil kdo v hiši pogresil.

OBZIRNO SODIŠČE

Neka gospodična Ethel Cardy v Londonu je izgubila pravdo in je bila obsojena v plačilo stroškov — veličansko vsoto 400 funtov. A sodišče ji je dovolilo, da sme plačevati v obrokih. In sicer po 1 šiling na mesec. Go-podična Cardy ima torej 700 let časa plačevati sodišču svoj dolg. "Ko boste potem vse odplačali, me seveda ne bo več na svetu," je dejal dobri sodnik.

Large advertisement for 'Poučni spisi' (Educational Books) featuring a list of titles, authors, and prices, along with a small illustration of a person.

ANGLEŽI NOČEJO ZAOSTAJATI

Nedavno je bilo zgrajeno za angleško Imperial Airways družbo ogromno letalo, ki tehta 34 ton. Vozil z naglico 20 milj na uro.

